

[Miljøministeren]

staltninger. Ved afvejning ud fra disse forudsætninger og efter de foranførte omstændigheder findes vilkåret om begrænsning af kobbermængden at måtte anses for unødvendigt, og Superfos A/S findes derfor ikke at burde anses for vilkårsovertrædende efter lov om miljøbeskyttelse § 83, stk. 1, nr. 3. Superfos vil derfor være at frifinde.«

Miljøstyrelsen står ganske uforstående over for flere af de ovenfor gengivne betragtninger og formuleringer i dommens præmisser. Navnlig finder styrelsen, at det ikke er en domstols opgave under en straffesag i anledning af en vilkårsovertrædelse at tage stilling til, om det pågældende vilkår burde være stillet af miljømyndigheden, når henses til lovens § 1, stk. 3.

Styrelsen finder derfor ikke, at denne dom bør få nogen konsekvenser for lokale eller centrale miljømyndigheders fremtidige fastsættelse af vilkår i miljøgodkendelser eller -tilladelser.

Miljøstyrelsen har naturligvis på denne baggrund meget nøje overvejet, om dommen burde indbringes for landsretten og har derfor drøftet dette indgående med anklagemyndigheden.

Under disse drøftelser har navnlig omstændighederne i forbindelse med en stedfunden drøftelse mellem virksomheden og Vejle amtskommune på et møde den 29. november 1982 været fremdraget. Miljøstyrelsen kan her ikke afvise, at Superfos kan have haft føje til at fortolke resultatet af disse forhandlinger som en slags »accept« fra de lokale myndigheders side af de efter Superfos' opfattelse uundgåelige overskridelser af den tilladte mængde af udledt kobber.

Såvel miljøstyrelsen som anklagemyndigheden finder derfor, at der næppe ved indbringelse af dommen for landsretten vil kunne opnås domfældelse over virksomheden på det foreliggende grundlag.

Anklagemyndigheden har på denne baggrund besluttet ikke at anke dommen.«

På baggrund af disse oplysninger agter jeg ikke at foretage yderligere på baggrund af den frifindende dom.

Spm. nr. S 415

Til *arbejdsministeren* (11/4 84) af:

Ingerlise Koefoed (SF):

»Hvor langt er ministeren nået i overvejelserne over kunstneres mulighed for at danne egen fagforening, så de er sikret hjælp i tider, hvor de ikke kan sælge deres kunst, og med hensyn til at kunne modtage dagpenge, hvis de som medlemmer af andre arbejdsløshedskasser er blevet arbejdsløse fra deres erhvervsarbejde, men samtidig gerne vil have mulighed for i deres arbejdsløshedsperiode at lave kunst?«

Begrundelse

Spørgsmålet er at betragte som en fortsættelse af tidligere stillede spørgsmål på området. For mange kunstnere er dette et temmelig vigtigt spørgsmål, og spørgeren har også forstået, at der hos arbejdsministeren har været en vis forståelse for problematikken. Det kan vel ikke fortsat være sådan, at en kunstner, der f.eks. har haft halvdagsarbejde uden for de kunstneriske erhverv og som sådan har været medlem af en arbejdsløshedskasse, fortsat skal love, at han ikke vil røre en pensel eller en skrivemaskine, når han er arbejdsløs, for at være sikker på at kunne modtage de dagpenge, som han selv har været med til at betale for.

Svar (17/4 84):

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Indledningsvis må jeg bemærke, at fru Ingerlise Koefoed i sit spørgsmål sikkert tænker på eventuelle overvejelser om dannelse af en arbejdsløshedskasse for kunstnere og ikke – som spørgsmålet lyder – på dannelse af en fagforening, hvilket som bekendt ikke reguleres efter arbejdsløshedsloven.

Fru Ingerlise Koefoed vender i sit spørgsmål tilbage til nogle problemer, som min forgænger som arbejdsminister og jeg har kommenteret mange gange – både i folketinget og uden for folketinget.

Det må understreges, at arbejdsløshedsforsikringen er en forsikring mod manglende arbejde, men ikke en forsikring mod manglende indtjening, og det er vel netop dér, problemet ligger.

Første del af spørgsmålet handler om dannelse af en arbejdsløshedskasse for kunstnere.

Her vil jeg kort gengive reglerne på dette felt.